

Drugi su naši (I)

Prijateljstvo i ljubaznost plodno su tlo za njegovanje bratske opomene. Bog djeluje kroz naše odnose s onima oko nas kako bi izvukao ono najbolje u nama.

4.10.2021.

Isus se vraća u Kafarnaum i, čim je ušao u grad, prilazi mu satnik. Prizor iznenađuje prisutne jer je bilo neuobičajeno da se rimski vojnik obraća Židovu s tolikim poštovanjem i obzirnošću: *Gospodine, sluga mi leži kod kuće uzet, u strašnim mukama (Mt 8,6)*. Satnik, iako osoba koja je

navikla naređivati drugima, shvaća da u životu ima mnogo važnih stvari koje ne može kontrolirati. Stoga ne oklijeva tražiti pomoć. Isus, koji poznaje njegovo nutarnje raspoloženje, odgovora i prije nego li je zamoljen: *Ja ću doći izliječiti ga (Mt 8,7)*. Kada sveti Augustin komentira ovaj odlomak, kaže kako su „satnikova poniznost vrata kroz koja je Gospodin ušao kako bi u potpunosti zaposjeo ono što je već posjedovao.”[1]

Obiteljska briga za našu borbu

Gospodin je bio dirnut kada rimski službenik, unatoč svojoj moći i činu, priznaje da nije u njegovoj moći pomoći svom voljenom sluzi. Satnik javno izjavljuje da je nesposoban išta učiniti. Ovaj stav priznanja vlastite potrebitosti je, na neki način, dio svakog puta svetosti. Priznajemo svoju slabost i shvaćamo da je Bog glavni protagonist i, kako bismo

izvršili njegovo djelo, On računa na našu suradnju s onima koje je stavio na naš put. Poput ovog sluga, i naše rane također traže iscjeljenje, a naše nevolje brigu drugih. „Bratska solidarnost nije retorička figura, način izražavanja, već je sastavni dio zajedništva među kršćanima. Ako je živimo, mi smo u svijetu znak, „sakrament“ Božje ljubavi... to je zajedništvo koje nas osposobljava ući u radost i bol drugih kako bi ih iskreno učinili svojimima.”[2]

Na svetoj misi, primjerice, potvrđujemo tu stvarnost i molimo cijelu Crkvu da moli za nas. „Ispovijedam se Bogu i vama, braćo i sestre, da sagriješih vrlo mnogo... Zato molim..., i vas braćo i sestre, da se molite za me Gospodinu, Bogu našem.”[3] To ni na koji način nije ništa izvanredno, budući da se svi rađamo ovisni o drugima. Nismo došli na svijet sami od sebe. Ne možemo sami preživjeti, čak niti

naučiti govoriti bez zajednice koja nas prima. Potreba za drugima dio je naše ljudske naravi. Sveti Ivan od Križa rekao je da je „kreporna duša sama, bez vodiča, slična užarenom, ali osamljenom ugljenu; umjesto da se jače užari, ona se hladi... Koji padne jer je slijep, teško će sam slijep ustati; a ako i ustane sam, udarit će krivim putem.”[4]

Kada primimo pomoć bližnjega, stavljamo se u situaciju poput satnikove koji traži pomoć ili poput sluga čija je bolest izliječena. To se događa, primjerice, s bratskom opomenom. Ovo evanđelje po običaju uključuje i drugu osobu koja nam je predložila konkretan način kako možemo poboljšati neki aspekt našeg života (usp. Mt 18, 16-17), nakon što je o tome razmatrala u svojoj molitvi i možda tražila savjet osobe koja je u poziciji ponuditi ga. Ta nam pomoć daje sigurnost znajući da smo dio velike obitelji zabrinute

za našu borbu, budući da je bratska opomena suprotna kriticizmu, ogovaranju i kleveti. Iako sve ovo uključuje rasuđivanje i kritiku, bratska pomoć koju netko prima je zagrljaj koji prihvaća drugoga takvog kakav je i vodi ga prema budućnosti.

Najbolja verzija svake osobe

Trajno obraćenje koje zahtjeva kršćanski život, nema za cilj pretvoriti nas u osobe drugačije od onih koje jesmo, već pomoći nam da, Božjom milošću, postanemo najbolja moguća verzija sebe. Sveci nisu bili pozvani biti bezlična stvorenja, već da prožmu svoja jedinstvena i osobna obilježja Kristovom ljubavlju. Sveti Pavao nakon svog obraćenja, primjerice, nije bio pozvan umanjiti svoju revnost za božansko, već je kanalizirati prema punini istine. Svatko od nas ima specifične karakteristike koje je Bog želio, s prošlošću proživljenom u određenom

društvenom okruženju i jedinstvenim načinom života. Bog to ne želi uništiti, već pobožanstveniti i pretvoriti u instrument za izvršenje svoje misije. Jedan od najvažnijih načina kojima nas malo po malo treba preobraziti je kroz naše odnose, kroz osobe kojima dopuštamo da postanu dio našeg života.

Ograničili bismo Božje djelovanje i planove kada bismo mislili da Njegovu pomoć možemo primiti samo čitanjem Njegove riječi ili primanjem sakramenata.

Nesumnjivo, to su dva privilegirana kanala putem kojih se Njegova milost prenosi do nas, ali Isus također jasno govori o važnosti onoga što naš bližnji može učiniti za nas. Štoviše, Krist je naš bližnji (usp. Mt 25, 40; Lk 10,16). Samo utjelovljenje, po kojem je Isus mogao preobraziti živote onih koji su mu bili najbliži kroz prijateljstvo, podsjeća nas na

spasonosnu vrijednost osobnih odnosa, živeći rame uz rame s drugima: „Bog se mnogo puta služi autentičnim prijateljstvom kako bi ostvario svoje spasonosno djelo.”[\[5\]](#)

U povijesti spasenja vidimo da Bog uvijek djeluje u ljudima, u zajednici, u obitelji, u grupi prijatelja. Misliti da svetost nije povezana s onim što drugi mogu učiniti za nas može biti simptom izoliranosti, što nikada neće biti plodonosno. Stoga je prirodno da prijateljsko okruženje rađa bratskom opomenom. Svatko je određen izvući ono najbolje u svakoj osobi, ne skrećući pažnju na manje važne detalje, već se fokusirati na duboku čežnju za posvećenjem koja se malo po malo ogleda u različitim aspektima svakodnevnog života.

Papa nas podsjeća da je „rast u svetosti putovanje u zajednici, rame uz rame s drugima... U mnogim svetim brakovima, svaki supružnik

postaje sredstvo kojim se Krist koristi kako bi posvetio drugoga. Živjeti ili raditi s drugima je zasigurno put duhovnog rasta. Sveti Ivan od Križa rekao je jednom od svojih sljedbenika: 'Ti živiš s drugima kako bi se oblikovao i prokušao'... Zajednica koja pazi na male detalje ljubavi, čiji članovi brinu jedni o drugima i stvaraju otvoreno i evanđeosko okruženje, mjesto je gdje je uskrsli Gospodin prisutan, posvećujući ga u skladu s Očevim planom.”[6]

Svaka pomoć je dar

Satnik iz evanđelja svjestan je da Isusa traži uslugu. On zna da ako Gospodin odluči ući u kuću pogana, morat će se očistiti kasnije. Stoga ne traži od Isusa da dođe i učini čudo: *samo reci riječ i izliječen će biti sluga moj* (Mt 8,8). To je stav koji pobuđuje Isusa da učini čudo. Satnik je ljubazan u traženju pomoći od

Krista. „Voljeti znači biti nježan i obazriv... Biti ljubazan nije nešto što kršćanin može prihvatiti ili odbiti... Ljubaznost gradi veze, njeguje odnose, stvara nove mreže integracije i tka čvrsto platno društva. Na taj način postaje jača jer bez osjećaja pripadnosti ne možemo se održati u predanosti drugima.”[7]

Neki od načina kako ojačati ovaj stav može biti: ne imati nikakvih nedoumica o traženju pomoći od drugih, biti raspoloživi slušati, izreći svoje želje bez nametanja, dijeliti svoje brige i snove s drugima... „Ambijent prijateljstva, na koji je svatko pozvan da ga nosi u sebi, plod je zbroja svakog truda da se ugodi drugima. Važno je rasti u susretljivosti, radosti, strpljenju, optimizmu, obazrivosti i u svim krepostima koje čine ljubaznima suživot kako bi se ljudi mogli osjećati prihvaćeni i kako bi bili sretni.”[8] Sve to generira način života kojeg

nije lako opisati riječima, ali ga je lako prepoznati. Lako se približiti osobi koja je ljubazna i milostiva, i koja hoće učiniti uslugu; lako je započeti razgovor i iskreno govoriti s njom o našim brigama.

Lakše je voljeti nekoga s kime možemo otvoreno pričati, iako su njihove slabosti možda očigledne ili imamo malo toga zajedničkog. Svi imamo iskustvo ljudi kojima je lakše nešto predložiti. Oni to uvijek cijene. Njihovo lice održava mir s kojim primaju prijedlog i možda primijetimo utjecaj našeg malog doprinosa u njihovim životima. Ne postanu ofenzivni, budući da shvaćaju da ih onaj tko im pokušava pomoći ne „napada”. Ne osjećaju da je njihova osobna vrijednost dovedena u pitanje. Bratska opomena rađa se u kršćanskoj zajednici, u obitelji, gdje smo svi voljeni zbog toga tko jesmo, a ne zbog toga što smo nešto učinili dobro ili

loše. Zato je također važno trajno njegovati tlo u kojem takva pomoć može niknuti; dijeliti želju za svetošću ide ruku pod ruku s dijeljenjem tolikih drugih stvari, uključujući naše čežnje, brige i radosti.

Tko njeguje raspoloživost da bude ljubazan i milostiv kako bi lakše pomogao drugima, četo bude zadivljen kada vidi njihovu naklonost i zahvalnost za djelo milosrđa koje uključuje bratsku pomoć ili opomenu. Mala djeca su često zahvalna jer ne uzimaju djela ljubavi zdravo za gotovo. Sveti Josemaría jednom se povjerio nekome od svoje djece: „U zadnje vrijeme molim Gospodina više nego inače – kao i našu Gospu – da mi pomogne postati malen, postati dijete. U izvanjskim ljudskim poslovima, moramo biti jaki i otporni, ali u duhovnom životu moramo biti maleni. Tako se nećemo

uzoholiti kad nas budu ispravljali. Bit ćemo zahvalni na pomoći koju su nam drugi pružili da budemo bolji. Inače bi nam to smetalo.”[9]

Ako postanemo kao djeca, uklonit ćemo prepreke koje nas izoliraju od drugih. Stvorit ćemo prijazno i prijateljsko okruženje u kojem je lako spoznati da je ispravljanje dar, besplatna pomoć. I Božjom pomoću, također ćemo čuti riječi koje je Isus uputio satniku i koje su učinile čudo ozdravljenja njegovog sluge: *Neka ti bude kako si vjerovao* (Mt 8,13).

* * *

Želimo pomoći što je više ljudi moguće i to ćemo postići samo ako naučimo kako se osloniti na podršku drugih. Sveti Josemaría naglašava svakoj osobi „osim što si ovca... također si i Dobar Pastir”. [10] Kako bi nabavio lijek za svog prijatelja, satnik je trebao prepoznati svoju potrebitost; kako bi bio dobar pastir,

trebao je iskusiti biti ovca. Tako riječi Pisma postaju stvarnost: brat kojemu pomaže drugi njegov brat jak je kao utvrđeni grad (Pro 18,19). Ne možemo ograničiti milosrđe koje činimo drugima jer je također puno ljubavi u prihvaćanju ruke koja pomaže.

Biti zahvalni što živimo okruženi ljudima koji žele da budemo najbolja verzija sebe, potiče nas na obraćenje koje je temelj svetosti. Sveta Terezija Avilska rekla je: „Mislim da je nemoguće, uzimajući u obzir našu narav, da netko tko ne shvaća da mu je Bog naklonjen može imati potrebnu hrabrost činiti velike stvari.”[11] A Božja naklonost stiže do nas kroz naše odnose s onima oko nas.

Diego Zalbidea i Andrés Cárdenas M.

[1]Sveti Augustin, *Propovijedi*, 6.2.

[2]Papa Franjo, Opća audijencija, 6. studenog, 2013.

[3]Rimski Misal, Pokajnički čin.

[4]Sveti Ivan od Križa, *Izreke Svijetla i Ljubavi*, 7,11.

[5]Fernando Ocaríz, Pastoralno pismo, 1. studenog 2019, broj 5.

[6]Papa Franjo, *Gaudete et exsultate*, nos. 141-145.

[7]Papa Franjo, *Amoris laetitia*, nos. 99-100.

[8]Fernando Ocaríz, Pastoralno pismo, 1. studenog 2019., broj 9.

[9]Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog druženja, 2. listopada 1970.

[10]Sveti Josemaría, *Pismo* 25, broj 30.

[11]Sveta Terezija Avilska, *Život*, 10,4.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/drugi-su-nasi-i/](https://opusdei.org/hr-hr/article/drugi-su-nasi-i/) (6.04.2026.)